

KUTYAVÉR?

PÁRATLAN OLDAL - XLVI. évfolyam 6. szám, 2002. február 8.

Fanatikus kutyabolondként természetesen elolvastam - az egyébként nem csekély gyanakvással lapozgatott kormányzati reklámkiadvány - a Millenniumi Országjáró Mentsük meg a magyar agarat! című cikkét. Igen tanulságos volt. No nem kinológiai-kutyászati szempontból, hanem mert remek példája, hogy miként lehet még egy ilyen ártatlannak tűnő témába is nacionalista-soviniszta és anyázós-kommunistázós kirohanásokat keverni.

Az még a legenyhébb furcsaság, hogy a szerző szerint ha manapság oroszok agarásznak, akkor az "középkori köntösben tetszelgő vadászat", míg ugyanez itthon "semmi mással össze nem hasonlítható fajtája a természetes vadászatnak". Hm, a két minősítést mindössze három rövidke bekezdés választja el egymástól.

Miközben - nyilván a háború végén, majd az úgynevezett ötvenes években - egész biztosan előfordult, "hogy az agarat "osztályellenségként" bűnös gazdája udvarán, annak lába mellett lőtték agyon", azt azért most olvasom-hallom először, hogy "a szocializmus dicsőséggé tette a magyar agár vadászatát, mészárlását".

Amennyire (sok-sok kutyás könyv és újság alapján) tudom: az agarászat mindenütt a világon erősen visszaszorulóban van, részben az erre alkalmas vadászterületek csökkenése, részben az életmód gyökeres változása miatt. De egy jó tollnok persze ezt a tényt is fel tudja használni egy kis kommunisztázására: "A vörös csillagos pártbárók a régi világ jelképeként ismert magyar agarat fél évszázadra a vadászatból kirekesztették."

Mellesleg a leleményes szerző e két állítást gyorsan össze is köti: a vadászatból "kirekesztett" - szigorúan magyar - agarak, orvvadászok, s így már mészárolhatóvá lettek. Mintha ez így menne: a vadászatra nem használt vadászkutya súlyos hiányérzetét csökkentendő felkerekedik, és kisebb-nagyobb (orv)vadászkirándulásokat tesz. Másfelől meg: az önálló vadászgatásra rákapott ebeket - legyenek bár német juhászok, orosz agarak, avagy kozmopolita korcsok - a vadászoknak kötelességük válogatás nélkül kilőni.

Természetesen egy ilyen magvas írásból nem maradhatott ki Trianon sem, hiszen a "szocialista irtóhadjáratot" megelőzően: "már az ezeréves országtest szétdarabolásába is majd belerokkant a fajta..." De nép-nemzeti lelkület megnyilvánulásai még ezzel sem érnek véget. Agarunk jellemét méltatva, a szerző érdekes párhuzamot állít fel: "jellemző tulajdonsága a magyar agárnak a "győzőség", a hosszú futás végén a magyar virtushoz illő hajrázni tudás".

Ezek szerint a magyar agár és a szittyavérű, kuruclelkű magyar nép között nem csak a hovatartozást jelző kifejezés azonos, hanem az alkat, a jellem, a virtus is.

Még tán az is kiderül, hogy genetikailag hasonlóan vagyunk kódolva?